

Sumer-Grek-Roma Orijinli Sekter “Batılı Zihniyet”i Kafalardan Silmek, ve de “Mısır Oryantasyonu”nu Tamamlamak Üzere “Rubikon”u Geçmek İçin, “Ritmik Saat” Şarttır...

Mısır Uygarlığı'nın tanrısal kral (Firavun) ve hânedanları, -başta Hz.Musa olmak üzere- peygamberler ve dinleri tarafından hep lânetle anılmışlardır. Ancak ne gariptir ki, Batılı bilim adamları da, koskoca Mısır Uygarlığı'nı, hiçbir zaman sistematik (metodolojik) bir şekilde ele alıp incelemeye yanaşmamışlardır; âdeta bütün uygarlığı -bir zımnî anlaşma ile- lânetlermişcesine... Ama aslında, böyle bir “zımnî anlaşma”nın, “paradigma” veya “geleneksel ortak kabuller” anlamında bir gerçek “muhtevâ”sı mevcuttur; her ne kadar şekilsel anlayışlar farklı farklı olsa da... Yâni, batılı düşünürler ve bilim adamları, “Sumer-Grek-Roma” kökenli sekter zihniyet ve paradigmalarının çökeceğini, dolayısıyla de -sömürüye dayalı- Batılı yaşam tarzının ve uygarlığı'nın sona ereceğini hissettikleri içindir ki, “Mısır”ı incelemekten imtinâ etmekte, hatta korkmaktadırlar. Ama “korkunun ecele faydası yoktur” tabii ki... Hint'i ile Çin'i ile bütün insanlığın gönüllü olarak bir “global entegrasyon”a gidebilmesi veya girebilmesi için, Mısır Oryantasyonu bir “gerek şart”tır. Çünkü insanlığın içindeki bütün bölünmelerin ve anlaşmazlıkların kökeni (sebebi ve jeneriği) Sumer Uygarlığı'nın oluşumunda mündemiçtir; ki nitekim, Mezopotamya bölgesi hâlâ, Dünya'nın “fitne gen'i” olarak misyonunu sürdürmektedir... Zira insanlığın “panteist zon”dan çıkışında, yâni “totem”li, “tabu”lu insan topluluklarının “taş devri”ni aşışında, “ritmik âyin” liderleri (şâmanlar), birdenbire “tanrı-kral”lar hâline gelmişlerdir Mezopotamya'da... Yâni Sumer Uygarlığı, insanlığın “tez” konumu olan Panteist Zon unutulmuş ve/veya vahşi (ilkel) yaşam diye yok sayılarak kurulmuş, ve onun için de -her işin bilinçli olarak hazırlandığı, ve hazırlayanların (tanrı'ların) bulunduğu- mistik (metafizik) bir “öbür dünya” kurgusuna mecbur kalınmıştır. **Bunun sebebini, Mezopotamya denilen yaşam sahasının (habitat'ın), totem hayvanlara (ve de ağaçlara) nazaran, av hayvanları bakımından daha zengin olmasına, ve de hava şartlarının elverişsizliğine bağlamak mümkündür.** Ki bu yüzden, -avcılık ve savaşçılık,dolayısıyla- “tanrısal komutan”lık karakteri temâyüz etmiş, ve de ortaya çıkan bu mütehakkim karakter, tüketemeyeceği veya itlâf edemeyeceği kadar insan yakaladığında, kastî işbölümü düzeni oluşturmak sûretiyle “tanrı-kral” hâline dönüşmüştür. Zira o avcı komutan, yakaladığı -birbirine düşman, hatta hayvan gözüyle bakan- panteist veya animist gurupları birbirlerinden tecrit ederek yerleştirmek, ve hepsini de ayrı ayrı rutin işlerde, belirli zaman periyodlarında çalıştırmak mecbûriyetindeydi. Ve dolayısıyla de, yaptırdığı işlerin bütününe akıl erdiremeyen, sekter (veya uzman) görüşlü bu kastî mahlûklara, “tanrı” olarak görünmek durumundaydı... Böyle bir -muktedir- insanın kafası (zihniyeti), tabiidir ki, “küçük dağları ben yarattım; büyüklerini de babam” hâlet-i rûhiyesi'ne binâen forme olurdu. Ki nitekim, Sumer “tanrı-kral”larının mahsûlü olan mitoloji ve “politeizm”de de, sebebi bilinmeyen her olay ve olgu, bir “muhayyel tanrı” kişiliğine veya mit'ine bağlandı; onlarla hayâlen (rüya ve halüsinasyon görmek anlamında) görüşülüp, lâfzen akrabâlık tesis edilerek... Yâni muhayyel şahsiyetlerle hayâlî akrabâlıklar kurgulanarak, bunun edebiyâtı (mitoloji) konu ortaya... Zâten avcılıkta ve savaşçılıkta, sözlü irritasyon ve ajitasyonların gereğine binâen, Sumerlerde sesli iletişime çok önem verilmiş, ve hatta bu yüzden “sesleri kaydeden yazı” türü icat edilmişti; Mısırlıların kavram kaydeden (resmeden) yazısından -yani hiyerogliften- farklı olarak... Ve bu sebeple de, şiirsel (destansı) söylemler, daha bir çekicilik ve kalıcılık kazanmıştı... Sumer mitolojisindeki fonksiyoner tanrılar, müteakip antik devirlerde, Greklerin ve Romalıların da muhayyelelerini çalıştırdıktan sonra, Batı'da uydurulan “felsefe”lerin içinde sözselsel (metaforik) kavramlara dönüştüler; Âlem'i, kendilerinin konum ve şartlarından bağımsız, tanrısal bir “objektif”likle temâşâ ettiklerini sanan, -hükümdar ve hükümetlerin himâyesine mazhâr olmuş sekter zihniyetli, egosantrik- filozoflar mârifetiyle... Ve ondan sonra da, ölçüye gelmez sözselsel kavramlarla yapılan, dolayısıyla de, aslında herkesin kendi konum ve şartlarını dayatmaya çalıştığı “kısır çekişme” anlamındaki, “skolastisizm” veya “lâfazanlık” veya “tartışma” kültürü çıktı ortaya... Onun içindir ki hiçbir filozof (veya filozof tandanslı tarihçi), kendisinin - “hayvan”dan farklı olarak- “melekeler”i dolayısıyla, sürekli bir “sayma-sıralama” etkinliği içinde bulunduğunu idrâk ederek, insanların ritmik hareketlerle çalıştığı/çalıştırıldığı Kadîm Mısır Uygarlığı'nın, insanlığın sosyolojik tarihî orijini olduğunu anlayamadı... Demek ki, son tahlilde bu Sumer'ler, sebebi bilinmeyen olay ve olguları, hikmeti kendinden menkul “soyut kişi”lere (veya mercilere) bağlamak gibi salakça bir “izah alışkanlığı”nı, “galat-ı meşhur” olarak yerleştirdiler insanların zihinlerine... Veya başka bir deyişle, bilinmeyenleri bilinmeyenlere (muhayyel varsayımlara) bağlamak veya endekslemek gibi bir açmaz yarattılar insan düşüncesinde... Zira, tarifli

görevleri veya meslekleri olan fonksiyoner tanrılar, -o mesleklerin, idealize edilen pîri anlamıyla- târif edilebilen bir soyutlukta olabilirlerdi belki ama, her şeyi yapabilen, her şeye muktedir olan (bütün varlıkları da yaratmış olan) tek bir “soyut tanrı” kavramı, “kişi” veya “varlık” sayılamaz, ve târif edilemezdi. Ve de **“en büyük -bizim- Allah'tır; O'ndan büyük ilâh yoktur”** gibi bir söz, bir “târif”in değil, ancak **“benim babam herkesin babasını döver”** gibilerinden çocukça bir iddianın ifâdesi sayılabilir... Ama ne var ki, peygamberler ve zihniyetleri, bu kültürün ürünü idiler... Dolayısıyla onların da, Mezopotamya'nın bütün “tanrı-kral”ları gibi, tanrılarla tanışmaları ve konuşmaları gerekiyordu; halk içinde îtibâr kazanabilmeleri için... Kaldı ki o sıralarda Mısır'da da -Sumer'in ve ardıllarının etkisiyle- “tanrı-kral” hânedanları hüküm sürmekteydi... Onun için, hepsi de bir şekilde tanıştılar(!), konuştu(!), kâdir-i mutlak ve emsalsiz “tek tanrı”larıyla... Sanki hem “emsalsiz”, hem de insanın muhâtabı olan bir “kişi”lik, mümkün olabilirmiş gibi... Halbuki aslında insan, “kıyas” yaparak düşünür ve anlardı; hiçbir şeyle kıyaslanamayan şey ise, “yok” hükmündeydi mantiken... Onun içindir ki insanlık, bu “emsalsiz tanrı” nâmına söyledikleri her zırvayı kabul ettiren, ve bu arada “bilim”i de ipotek altına alan zorbalardan (memleket,arâzi ve sermâye sâhiplerinin) güdümüne girdi. Zira yalnız lâfla, haklılık veya doğruluk ispatlanamıyor, ve üstelik, bilim için ölçü (veya kriter) bulmak, ve ölçüm yapmak da, sözkonusu zorbalardan iznine tâbî kılınıyordu. Kaldı ki bugün, birbirlerine sarmallanmış halde, bilinmeyen bir âkıbeta (kıyâmet'e) doğru -hızla- yol alan insanlar (toplumlar) muvâcehesinde dahî, gidişâtı sorgulamak ve anlamak için, bir bilimsel çalışmaya -bile- fırsat verilmemekteydi; at gözlüklü (uzman) bilimcilerin, “kariyerizm”le dizginlenmeleri, ve bildikleri yolda güdümlenmeleriyle... Demek ki, kastî işbölümü düzeninin mahsûlü olan Sumer zihniyeti, ancak “Politeizm”e cevaz verebilecek, ya da “tek tanrı” kabûlünde, sâdece mahalli veya kavmî (veya kastî) dinler ortaya koyabilecek, bir sekter mentalitedir. Yâni, insanlığın gidişâtında, “tevhid”i sağlayacak, ve de tek bir “Tanrısal Yol” bulacak (döşeyecek) bir mantikî “alt-yapı”ya sâhip değildir bu zihniyet... Nitekim bu gerçek, “tek tanrıya inanıyoruz” diyenlerden müteşekkil birçok dinin ve mezhebin ortaya çıkmasıyla da apaçık görülmüş ve anlaşılmıştır; “akıl bâliğ” olanlarca...

“Erken Mısır” Uygarlığı, Bir “İnsanlık Jeneriği”dir.

Aşağı yukarı Büyük Piramit'in yapımı sıralarında (MÖ. 2500) başlayan krallık (firavun'luk) ve hânedanlıklar dönemine kadar gelen bir süreç zarfında, “Yukarı Mısır”da evrensel bir kültürün ve yüksek bir bilinçlenmenin ortaya çıktığı gâyet açıktır. Çünkü herşeyden önce, o kültürün ve bilinçlenmenin en sağlam delili olarak, B.Piramit (Khufu veya Keops) bütün ihtişamıyla ayakta durmaktadır... **Nil nehrinin kaynaklarına doğru yeralan “Yukarı Mısır” ülkesi, hem hava şartları (sıcaklık) bakımından uygun, hem de “totem” hayvanları bakımından zengin bir bölgeydi. Onun için de, bu bölgenin insanları, avcılığa (ve savaşçılığa) mecbur kalmadan, uzun süre “panteist zon”da yaşayarak -ritmik âyinlerle-bedenî ve aklî melekelerini iyice güçlendirebilmişlerdir.** Hatta, bireyci topluma (sosyalleşmeye) geçtikten sonra bile, “zaman”ı sâdece çalışma, beslenme vs. gibi sosyal etkinliklerin periyodik uzunluklarını ölçmeye, yani insanları, alışkanlıkları ile gütmeye yarayan bir araç olarak değil, aynı zamanda onların melekelerini güçlendirmeye (yani mental terapiye) yarayan bir ritm efekti (davullarla vurulan ritm) olarak da kullanmaya devam etmişlerdir. Ve dolayısıyla de, bu sürecin sonunda, birdenbire bir “bilinç eşiği”nden taşarak, bu yüksekliklerinin, “ölçü” ve “matematikselsel gösteriliş” anlamındaki nişânesini veya timsâlini, “Büyük Piramit” olarak, Yeryüzü'ne ve tarihe perçinlemişlerdir... Nitekim bugün hâlâ Yukarı Mısır, Kuş, Timsah, Çakal gibi “totem” hayvanlar bakımından zengindir. Ve de Mısırlılar, bir bilinç kopukluğu yaşamadan, yâni ilk varoluşlarında (Panteist Zon'da) yumurtalarını, kustumuklarını yedikleri bu hayvanları, beşerî vicdanlarında unutmadan, -Paut (Put) dedikleri panteonlarında (veya tanrılar listesinde)- Âmon'un yardımcıları fonksiyoner tanrılar olarak, mümtaz yerlere oturtmuşlardır; gâyet rasyonel veya anlaşılır bir kadirşinaslık örneği göstererek... Yâni melekeleri var eden ve güçlendiren panteist beslenme ritüelinin, veya âyininin sebab-i hikmeti olan totem hayvanlar, insanlaşmaya (bilinçlenmeye) yaptıkları karşılıksız katkıların ulvî (idealize edilmiş) sembolleri olarak panteonda yer almışlardır Mısır'da... Yoksa, Sumerlerde ve Greklerde olduğu gibi, tamamen indî bir şekilde târif ve tâyin edilmiş muhayyel kişilikler anlamıyla değil... B.Piramit'in yapımı sıralarında tesis edilen ilk hânedanlığa kadar, Mısır'ı Âmon Tapınağı'nın râhipleri (veya Âmon Tapınakçıları) yönetiyor, ve en çok inisiye olmuş (âdeta imbikten geçmiş) baş râhip de, “hükümdar” gibi bir görev ifâ ediyordu... “Güneş Tanrı” **Âmon**, canlılar âleminin yaratıcısı olan bir (tek) tanrıydı; ki bu, bugün dahi rasyonelliğini koruyan bir “tek tanrı”

inancıydı. Çünkü gerçekten de, bütün Canlılar Âlemi'ni Güneş yaratıyor ve yaşatıyordu; ve buna karşılık insanlardan, “tapınma (ibâdet)” gibi bir ihtiram jesti ve/veya yalakalık da beklemiyordu... Güneş'in bu âlicenaplığını istismar ettiğimizden dolayıdır ki, bizler hâlâ, bir “fotosentez” olayının sırrını çözmek için bile düşünmüyor ve uğraşmıyoruz... Şâyet bir gün, Güneş'in bu sırlarını çözebilirsek, ancak o zaman Güneş'i, bildiğimiz -ve yeniden üretebileceğimiz- varlıklar arasına katar, ve “tanrı” kavramını soyutlayabiliriz; veya daha soyuta doğru öteleyebiliriz... Ancak nevar ki, “Kapitalist” zorba mugâlâtacılar, ve onların “at gözlüklü” uzman bilimcileri, Sumer mahreçli Ortadoğu dinlerinin, -Güneş'i de yarattığı farzedilen- muhayyel “tek tanrı”sına sâhip çıkararak, O'nun, bütün Kâinât'ı bir lâhzada nasıl yarattığı (Big-Bang) hakkında kafa yormakta (!), veya bu konu üzerinde “akıl jimnastiği” yaparak vakit geçirmektedirler. Ve bu arada da, dinlerin tanrısının, nasıl çözümsüz sırlara vâkıf veya sâhip olduğunu, dolayısıyla metafizik bir “Öbür Dünya”ya inanılması -ve muhayyel Tanrı'ya tapınarak, O'nun sevgili kulları olan zenginlere itaat edilmesi- gerektiğini telkin etmektedirler kitlelere... Ama bütün bunlara rağmen, düşünen insanların yüreğine su serpen ve insanlığın Kadîm Mısır orijinli bir bütünlüğe sâhip olduğunu (ve olacağını) gösteren en çarpıcı işâret, dinlerdeki bütün dualarda hâlâ, Âmon tapınağında -sevinç tezâhürü olarak- yapılan “zikr” âyinlerindeki sedânın seslendirilmesidir; âmen veya âmin şekillerinde... Yâni Kadîm Mısır'ın Âmon tapınaklarında başlatılmış bulunan bir ritmik titreşim, zamanlar ve mekânlar üstü bir rezonans olayı olarak, günümüzdeki dindar kitleleri de hâlâ aynı hecelerle titreştirmektedir. **Demek ki Sumer mahreçli dinler (peygamberleri ve bağnaz mensuplarıyla..), ne B.Piramit gibi bir “bilinç” âbidesini yerinden söküp dağıtabilecek gücü gösterebilmişler, ne de “Âmon!” zikrini farkedip değiştirebilecek bir düşünce (veya meditasyon) derinliğine ulaşabilmişlerdir...** Sâdece, Abbasî Halifesi Me'mun vâsıtasıyla, B.Piramit'in alçıdan sıvalarını kazıtabilmiş, ve de Âmon sözcüğünü kendi aksanlarına göre -Âmen veya Âmin şekillerinde- değiştirebilmişlerdir... Yâni “dedüksiyon” mantığıyla düşünürsek, dinlerin **Rabb, God, Allah** adlarıyla anılan tanrısı, Güneş Tanrı **Âmon**'u indirgeyememiş (yani şümûlü dâhiline alamamış), hatta tam tersine, kendisi Âmon'un “zikr” şemsiyesi altında icrâ-i sanat eyler halde kalmıştır, da diyebiliriz ... Çünkü dinlerin tanrısı, kendini ispat etmek için daima -peygamberler vâsıtasıyla- şifâhî mesajlar göndermiş, ve insanlar bu mesajların anlamını çarpıttıkça da, yeni peygamberlerle yeniden göndermiştir; Sumer “tanrı-kral”larına yaptığı gibi... Ama Mısır'ın Âmon'u (yani Güneş), kendini, yaptıklarıyla -gösterdiği mucizelerle- fiilen ispatladığı için, lâfazanlığa gerek duymamıştır... B.Piramit ile “Âmon!” zikri, Sumer uygarlığı'nın Mısır uygarlığı'na yaptığı iki büyük (radikal) müdâhaleye rağmen korunmuş işâret ve ifâdelerdir; ki bunlardan birisi “ataerkil verâset hukûku” ve “hânedanlık yönetimi” ihrâcâtı, diğeri ise Âmon'un yerine muhayyel soyut tek tanrı **Aton**'un ikâme ettirilmesi -darbesel- teşebbüsüdür. Ve de peygamberler, bu Aton'cuların ardılları sayılabilirler, bir bakıma... Kaldı ki Mısırlıların, Panteist Zon âyinlerinden Âmon tapınaklarına, oradan da bütün günlük çalışmalara taşıdıkları, vurmali sazlar vâsıtasıyla “zamanın ritimle vurgulanması” şeklindeki melekî (melekelerle ilgili) zaman anlayışı, dinler devrinde de, dindarların -Tanrı'larının kişiliğine karşı ihtiram jesti anlamında geliştirdikleri- bütün “tapınma ritüelleri”ne rağmen, bir “Tarikat” etkinliği olarak derinden derine sürüp gitmiştir... Aynı “tarikat”larda, meditasyon (oto-kontrol) ve inisiyasyon (melekeleri güçlü insan seçilimi) teknik ve usûllerinin bir çoğu da, -en azından Hindistan kaynaklı olduğu kadar- Kadîm Mısır mahreçlidir. Üstelik, “tarikat”larda, ve de özellikle **Kabbala** denilen Yahudi tarikatında, pek önemli bir uğraş ve meslek olan “Kâhinlik” de aslında, insanlığın “Kadîm (zamanlar üstü) Mısır” orijininin -mistik- idealizasyonu anlamını taşımaktadır. Yâni o “kadîm” zamanda, herşeyin bilindiğini, dolayısıyla o zamanın bilgelerinin, muhtelif şekillerde (rivâyet ve rumuzlarla) gelen sırlarına erebilenlerin de, -Fütüroloji anlamında- geleceği bilebileceği inancına veya varsayımına dayanmaktadır... Mistik Kabbala'cılarının, bu “kehânet” ütöpsini, şu şekilde doğrulamak veya gerçekleştirmek mümkündür: Kadîm Mısır'ı anlamak demek, insanın, davranışlarıyla düşünceleri arasındaki “feed-back” etkileşimini toplumsal plânda veya çapta gerçekleştirmek demektir; ki bu da, -melekeler bakımından- liyâkatli olan insanların seçilimini, yâni “inisiyasyon”u gerçekleştirmek anlamına gelmektedir. Bu durum, tabiatıyla -toplumların ve insanlığın hata yapma ihtimâlini minimum'a indireceğinden dolayı- insanlığın kronolojik “yap-boz” tarihini aşması, yani istikbâlini bilmesi anlamını da taşımaktadır, aynı zamanda... Çünkü böyle bir aşamada, bilinen ve tasarlanabilenler yapılabilecek, yapılanlar da iyi bilinecektir. Ve dolayısıyla, insanlığın beklenmedik veya umulmadık mecrâlara sürüklenme ihtimâli kalmayınca da, “kehânet” işi ve işlevi anlamını yitirecektir. Zira “kehânet” ihtiyacı ancak, yalanın yanlışın kol gezdiği, ve kararların kumar oynar gibi alındığı ortam veya toplumlarda, daima beklenen ve korkulan “pişmanlık” duygularından arınma arayışlarını karşılamak üzere çıkmaktadır ortaya... Bunun ötesinde, toplumda rezidü (çökelek) olarak kalmış bulunan “geri” insanlar ile “genç”lerin, “özgürlük” adı altında izhâr edebilecekleri -hayvânî-

tatminsizlikleri de, onlara içgüdüsel hazzların, “çeşnicilik” ve “cinsel fetişizm” şekillerinde gereği ve yeteri kadar tattırılmasıyla, tatmin ve tedâvi edilecektir tabii ki.. Ve böylece de, herhangi bir biçimde, bir “istibdât” söylemi sözkonusu olamayacaktır. Çünkü, akli başında olan herkes, Sumer-Grek-Roma orijinli “oburluk ve fuhuş düşkünü=düşünen hayvan” zihniyetinden kurtularak, içgüdüsel eğilimlerin “akıl dışı”lığını, ve de yararsızlığını idrâk edip, beslenme ve çiftleşme etkinliklerini bir “def-i hâcet” anlamında yerine getirecektir; üremenin değil, insânî kalitenin değer kazandığı bir Dünya'da... Ve ondan sonra da giderek, kapitalistlerin “yaratıcı dinamik” olarak gördükleri içgüdülerin, ve onlardan mütevellid -hayvânî-rekabetin, aslında yarattığı değerden çok daha fazlasını yok ettiği anlaşılacaktır. Zira akılla -çeşni ve fetiş şekillerinde- kurgulanan ve güdümlenen içgüdülerin, tatminsizlik ve ihtiras (hırs) kaynağı olarak büyük tahribât yaptığı, ve üstelik de, refleksif ilişki-iletişim tarzıyla, insanların melekelere bozduğu, açıkça ortaya çıkacaktır...

Çağdaş Bilincin Rubikon'u...

Aslında insanları, içgüdüsel (hayvânî) ihtiyaç düşüncelerinden ve endişelerinden, dolayısıyla de mistik arayışlardan kurtarmanın ilk (gerek) şartı, onları -aynı ritimle- dans eder gibi yaşar ve çalışır hâle getirmektir. Çünkü bu şekilde insanlar, -melekî rezonansla- Kadîm Mısır'ı da kapsayacak evrensellikte, duygu ve düşünce birliğine (uyumuna) vararak, paylaşımcı olacaklar, ve de birbirlerine ve dolayısıyla istikbale karşı duydukları kuşku ve korkularını yeneceklerdir... Bu şekilde ortaya çıkacak olan bilinç ve verimlilik (randıman) patlamasını, hiçbir kapitalist eğitim şekli, ve finansman kaynağıyla sağlayabilmek mümkün değildir... O halde son olarak denilebilir ki, sekter kapitalist zihniyetini, dayanmakta olduğu Sumer paradigması ile birlikte kafalardan kazıyabilmek için, insanlara, ritmik zaman birimine göre âyarlanmış saat kullanırmak bir “ön şart”tır. **Zira bilinç ve insanlık, ritmik davranışlarla lineer (tek düze akıp giden) zaman duygusunun kazanılmasıyla başlar. Bütün diğer ölçüler ve “mekân” kavramı da, bu zaman mevhumu ve ölçüsünden türer; ki böylece de “insan”, kendini bir varlık olarak idrâk eder...** Dolayısıyla de, içgüdüsel (refleksif) etkileşimlerden kaynaklanan bütün -hayvânî-korku ve endişeler, bu bilinçlenmeyle aşılr. Çünkü bir defa, melekelere güçlenen ve dolayısıyla ihtiyârî veya gayri ihtiyârî olarak “sayma-sıralama” işlemleri yapan insanlar, refleksif etkileşim ve çağrışımlardan kurtulurlar; sonra da, -her şeyin ve olayın ölçüsü ve matematiksel gösterilişi ortak (objektif) olacağından dolayı- müşterek (insânî) hüküm ve kararlara varırlar. Ve ondan sonra da artık, birbirlerine hasım olan insanlardan bir kısmı, -hayvânî- kurnazlık ve sahtekârlıkla elde ettikleri servetlerine meşrûiyet kazandırmak için, diğerleri de uğradıkları mağdûriyet muvâcehesinde teselli aramak üzere, “her şeye muktedir muhayyel Tanrı'ya tapınma” noktasında birleşme veya uzlaşma ikiyüzlülüğünü ve salaklığını göstermezler. Ve dolayısıyla de, anonim bir “insâniyet bilinci”nde birleşirler... Bu “bilinçlenme” aşamasının “rubikon”u veya “sıçrama eşiği”, zaman ölçüsü birimini ritmik boyuta çekmekle birlikte, günlük hayatta kullanılan saatleri bu zaman birimine göre yeniden âyarlamaktan ibârettir. Çünkü ritmik etkiler veren bir “saat”, herşeyden önce bütün insanları ritmik rezonansa sokmakla birlikte, aynı zamanda onlarda, duygu ve düşünce beraberliğinin zemîni de oluşturacaktır. Ve bu arada bir çok “psiko-somatik” ve “psiko-nörolojik” hastalıklara da devâ olacaktır. Ki bu hastalıklar arasında en öne çıkanlar da, “Parkinson” veya “Alzheimer” gibi adlar verilen, bunaklıkla ve titrelikle ilgili olanlardır. Zira bu hastalıklar kesinlikle, tüm insanlığın bilinç eksikliğinden kaynaklanan illetlerdir. Çünkü kendi gözlemlerimden ve incelemelerimden çok iyi biliyorum ki, yaşlı insanlar, “asabiyyet (sinirlilik)” veya “hafifmeşreplik” göstergesi olarak yorumlandığı için, parmaklarıyla, elleriyle veya ayaklarıyla tempo tutmayı veya ritm vurmaya zûl addetmekte ve dolayısıyla de bu gibi hareketlerden kaçınmaya büyük gayret göstermektedirler. Ve bu şekilde de, “irâde gen'i”ne karşı irâde koymak gibi bir antagonizmaya saplanarak kendilerini hasta etmektedirler... Yoksa, kendilerini rahat bıraksalar, insanların yaşlandıkça, -çağrışımlara sebep olarak insanı yoran- sözlerden ve melodilerden arındırılmış veya yalıtılmış olan (yani “şarkı” olmayan) ritmik etkilere daha çok ihtiyaç duyduğunu, çünkü bunun, “sayma” ve “sıralama” melekelere çalıştırılması ve/veya diri tutulması anlamına geldiğini idrâk edebileceklerdir... Mesela, atalarımız olan Bekdaşi babaları bile, bugünkü sekter (uzman) bilimcilerden çok daha bilinçli idiler... Bütün gün tespih çekip -ritmik- “zıkr” yaparak irâdelerini (melekelerini) güçlendirdikleri içindir ki, ileri yaşlara kadar sıhhatli olarak içki içip, softalarla (Teist'lerle) dalga geçebiliyorlardı. Çünkü o hareketleri, “Tanrı”ya yaranmak için değil, kendilerine yaradığı için yaptıklarını -en azından- hissediyorlardı... **Son olarak denilebilir ki, bu kadar**

faydalı olan, ve dolayısıyla de sürümünün (piyasa talebinin) gâyet iyi olacağı anlaşılan bir “saat”in imâlâtına tâlip olmayacak -art niyet'siz- hiçbir girişimci düşünülemez... Onun için, bu satırları okuduktan sonra da harekete geçmeyenler, ya okuduğunu anlamayan “gerzekler” makûlesindendirler, ya da “insâniyet hâini”dirler.. Ama ne var ki, Türkiye gibi, Dünya'nın “orta göbeği”nde bulunan bir ülkeyi, gerzekler de, kapitalistler de -bütün olarak- yönetemez; ve de bir raddeden sonra ülkenin parçalanmasını önleyemezler. Çünkü hem bütün tarihî rezidüleri ihtivâ eden, hem de Dünya'daki güç odaklarının ilgisini çeken böyle bir tarihî ve coğrafi stratejik bölge ancak, insanlığın inisiyâtörlüğünü yapmak ve/veya inisiyâtör insanları barındırmak sûretiyle var olabilir; Roma ve Osmanlı zamanlarında olduğu gibi...

“Anti-Teizm” Yaftalı Provokasyonlara Karşı...

Son zamanlarda bir de, Batılı'lara karşı “aşağılık kompleksi”yle mâlûl, düşünme özürsüz, hasetçi ukalâlar çıktı ortaya... Benim bu tebliğlerde işlediğim fikirlerin orijinal olmadığını, bunları Batılı yazar veya mütefekkirlerden aşırıldığını (intihâl ettiğimi) îmâ edecek kadar da ileri gittiler... Onlar düşünemiyorlar ki, bir Batılı veya Batıcı ile benim ifadelerim arasında metaforik (sözel) benzerlikler görülüyorsa, bu durum, onun -fikirlerimi speküle etmek veya gürültüye getirmek için- benden çalıntı yaptığını gösterir. Çünkü ben, bütün bilimlere şâmil bir “metodoloji”yi anlatmaya çalışıyorum, ve de bunun realizasyonunun ancak, ritmik zaman biriminin tatbikâtıyla mümkün olabileceğini şart koşuyorum. **Zira bir metodolojinin, realiteyle -onu tahkîke ve değiştirmeye ma'tûf- bir teknolojik irtibat noktası yoksa, o taktirde o metodoloji, “bilim”in değil, ancak bir felsefenin üretim yöntemi (mantığı) olabilir; ki dolayısıyla de, sâdece düşünce jimnastiği veya kısır tartışma (skolastisizm) yapmaya yarar...** Bilimsel teorilerin realiteyle irtibat noktaları ise, “ölçü”lerdir; ki “ölçü”, teoride yâni zihinsel (sanal) âlemde “sayı”, pratikte (realitede) de “ölçme fiili (ölçüm)” anlamına gelir. Ve bütün ölçülerin anası da “zaman ölçüsü = ritm”dir... Anlaşıldı mı gerzekler?... Şâyet bu “Rubikon-Şart”ı idrâk ve kabul eden bir Batılı veya Batıcı mütefekkir varsa, biri bize de haber versin de -intihâl (veya taklitçilik) ne kelime- hemen gidip mürit olalım kendisine...

İnsan (Emek) Bilimi adını verdiğimiz bilimsel teori veya metodoloji, MÖ.2500'den önceki yüzyıllarda Mısır'da biliniyor ve tatbik ediliyordu aslında... Ama ondan sonra, orada da “Hânedânlık” düzeni tesis edilince, günümüze kadar bütün Dünya'da, oligarşik bir “dünya görüşü” ve bilim anlayışı hâkim oldu. Bir tarihten sonra, memleket ve arâzi sâhipleri oligarşisinin yerine kapital sâhiplerinin oligarşisi de geçse, bu durum değişmedi. Ve böylece de, insan ve toplum hakkında üretilen fikirler, hiçbir “ölçü”ye tâbi, hiçbir sâbite'ye bağlı olmayan metaforik (mecâzi) kavramlarla örülmüş, “felsefe” veya -eylemlili felsefe de denilebilen- “ideoloji” şekillerinde tebellür etti... Bu “fikir” biçimleri, bir “insan” veya “toplum” modeli kurgulamak, ve sonra da bunu -bir şekilde- gerçekleştirmeye çalışmak anlamını taşıyordu. Ki dolayısıyla de ancak güçlülerin, yâni hegemonların veya isyancıların fikirleri bir değer ifâde ediyordu. Ve tarihî kategoriler olarak dinler de aslında, sonradan “kapitalizm”e uyarlanmış (veya âyarlanmış), eski -antik-zamanlardaki, “tanrı-kral”lar (ve ardıllarının) karşıtı isyancıların (peygamberlerin) ideolojileri idiler... Düşüncelerin davranışları etkilediği gibi, yaşam pratiğindeki davranışlar da düşünceleri, “feed-back” şeklinde etkilediği için, hegemonların felsefeleri ve ideolojileri, hegemonik “dünya görüşü”nün, isyancıların ideolojileri de, -içgüdüsel ihtiyaç taleplerinden kaynaklanan- isyan pratiğinin izlerini taşıyordu; ki dolayısıyla her ikisi de sekter ve subjektif idiler... Onun için şâyet Batı'da bugün, Kapitalist hegemonların tesirinden kurtulmuş olmakla birlikte, sosyalistlik veya komünistlik gibi soytarılıklara da soyunmamış bir düşünür varsa, onun da mutlaka, insanların, “düşünce” ve “davranış” kümelerinin arakesit (veya irtibat) elemanı olan “ritm melekesi”ni, -insanlar arasında, senkronizasyon ve koordinasyon yaratması için- çalıştırmak üzere, bir “ritmik zaman birimi”ne göre âyarlanmış bir “saat”in imâlâtı üzerine düşünüyor ve çalışıyor olması gerekir. Ki biz de bundan -sâdece- memnûniyet duyarız. Yoksa, aksi taktirde, ne kadar din karşıtı (ateist, mateist) ve “anti-kapitalist” görünümlü düşünce veya fikir uydurlarsa uydursunlar, hepsi de bir “konformist felsefe” olmanın ötesinde bir mânâ ifâde etmez. Ve de, şu veya bu şekilde, mevcut düzenin [Demokratik (!) Muhâfazakâr'lığın] devâmına hizmet eder ancak... **Bizim haberimiz olmadan Batı'da, din karşıtı ve anti-kapitalist bir bilim adamı, daha doğrusu bir inisiyâtör çıktıysa, bilenler**

veya duyanlar bizi de haberdâr etsinler ki, biz de onun emirlerine âmâde olalım... Yoksa, bir takım sözcük benzetmeleri yapıp, metafor alâkaları kurarak saçmalamasınlar; ve de ona buna hizmet eder duruma düşmesinler... Mesela, son zamanlarda pek moda olan, **Richard Dawkins'in** kitabı (the God Delusion/Tanrı Yanılgısı), tam anlamıyla bir “kapitalist provokasyonu”dur; veya “sosyalizm” ve “komünizm” ideolojilerinden daha aşşağılık bir “toplumun gazını alma operasyonu” âletidir. Hem de, parasının, “yarı-aydın” mağdurlardan (yâni dinsel istismarcılığı hissedip de, çıkış yolu bulamayanlardan) tahsil edildiği bir operasyon... Çünkü bir defa, din karşıtlığını, dinin tarihî ve toplumsal boyutundan tecrit ederek (yani dinin, tarihî ve toplumsal nedenlerini gözardı ederek) ele almakta, ve de -ne hikmetse (!)-homoseksüelliğe benzeterek, kişisel veya entelektüel bir tercih olarak göstermektedir bu adam... Ve bu şekilde de, onun din karşıtlığının, dindarlar ile aynı “Sumer-Grek-Roma” paradigmasının veya paydasının üzerinde konuşlanmış, ve dolayısıyla de, kesinlikle “negasyon” anlamına gelmeyen bir karşıtlık olduğu anlaşılmaktadır. Ki böylece de, din(ler)in, “kapitalist hegemonya”nın baskı ve sömürü aracı olduğunu, onun için, din karşıtlığının sâdece entelektüel plâtförmde sözkonusu olabileceğini, ezilen kesimlerde ve ülkelerde ise, din karşıtlığından söz edilemeyeceğini ikrâr ve telkin etmektedir; bu pişkin provokatör... Dolayısıyla de, ateizm'in, deizm'in, agnostisizm'in aslında, entelektüellerin “düşünce jimnastiği” yaparak, sanal bir “özgürlük” hissi tatmaları için uydurulmuş bir “felsefe” fikriyatı (ve/veya kulübü) olduğunu, yâni bunların entellektüeller arasında yaşanan gelip geçici cereyanlar (veya modalar) olduğunu, ve de insanlığı hiç ilgilendirmedeğini ikrâr etmektedir. Ve bu sûretle de, dinle dalga geçiyormuş görüntüsü altında, aslında din vâsıtasıyla güdülen sömürülen insanlarla, ve hatta tüm “insanlık”la alay etmektedir bu adam... Zâten, düşünen insanları, -hegemonik önyargısıyla- refleksif etkileşim ve uzlaşmaz (vahşî) rekâbet içinde bulunan kedilere benzeterek, ve onun için de bunların biraraya gelemeyeceklerini beyân ederek, insanların asgarî müşterek ortak noktasını veya fenomenini (ritm melesesini) yok saydığı, ve dolayısıyla insanlığın “vicdân”î, -panteist anlamda- “rûh”î ve “bilimsel metodoloji”k birliğini görmezden geldiği de, ayan beyan belli olmaktadır. Ve bu şekilde de, vahim boyutlarda “individualizm” sapması göstermekle, asıl kendisi komik durumlara düşmektedir. **Çünkü bu zât gibileri, “oligarşik objektivite” anlayışına sâhip uzman bilimci (biyolog) olmaları hasebiyle, nesne ve olayları, diğerlerinden ve de kendilerinden ayrı tutmak sûretiyle, kategorize ederek karşılarına almayı, ve ondan sonra da, varmış yokmuş, söylemiydi böylemiydi diye tartışmayı (skolastisizm'i) huy edinmişlerdir. O kadar ki, kendilerini (insanı) bile, bir farklı objeymiş -veya hayvanmış- gibi karşılarına alarak incelemekte, ve böylece de, “meditasyon (oto-kontrol)” tekniklerini ayrı tutmakla, “tebâbet” adı altında baytarlık yapmaktadırlar...** Onun içindir ki, “tanrı” kavramının “insan”dan ayrılamayacağını, “insan”ın da, bütün bilim dallarını kapsayan bir metodolojiyle incelenip, aynı zamanda “inisiyasyon (meleke ölçümü)” imtihanlarından geçirilerek, bir cevher gibi zenginleştirilmesi -ve böylece de bir “Tanrısal Yol”da ilerlenilmesi- gerektiğini, bizim eski tarikatçılar kadar bile anlayamamaktadırlar. Ve onun için de, “eleştiri” adı altında kıyasıya didiştikleri “teist”lerle, aynı paradigmanın (temel kabullerin) üzerinde dans yaptıklarını fark edememektedirler. Ve böylece de, müşteri toplamaya mâtuf bir “kayıkcı döğüşü”nün, bir “taraf”ı olarak komik duruma düşmektedirler; rollerini ciddi ciddi oynarlarken... Richard Dawkins ile ilgili bazı Web sayfalarına erişimin engellenmiş olması ise sâdece, bu kayıkcı döğüşünün, -din ve tanrı istismârının gâyet revaçta olduğu- ülkemizdeki şiddetini göstermektedir. Ki nitekim ülkemizde, teselliye ve “külyutmaz aydın” pozlarına (tavırlarına) muhtaç, pek çok “aydın müsveddesi”nin bulunduğu da bir gerçektir...

Ali Ergin Güran: 17/01/11

Bu Tebliğ'yi, bu yaşımızda aynı yolda bulunmaktan övünç ve mutluluk duyduğum, en eski (55 yıllık) arkadaşım UTKU GÜNGEN'e ithâf ediyorum...